

עפ"א 43168/12/21 - יהודה קוריאט נגד ועדה מקומית לתכנון מורדות הכרמל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 43168-12-21 קוריאט נ' ועדה מקומית לתכנון מורדות הכרמל
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת תמר שרון נתנאל
מערער יהודה קוריאט
נגד
משיבה ועדה מקומית לתכנון מורדות הכרמל
פסק דין

הערעור

1. ערעור זה עניינו בפסיקת בית המשפט לעניינים מקומיים קריית ביאליק, מיום 21.12.2020 (כב' השופטת א' ה' ביטון פרלה) בתיק תו"ב 51825-09-17, אשר הרשיעה את המערער במספר עבירות בנייה, הכוללות אי קיום צו שיפוטי, ביצוע עבודה טעונת היתר במקרקעין ללא היתר ושימוש חורג במקרקעין ללא היתר. צוין בהודעת הערעור, כי הערעור על גזר הדין הוא "פועל יוצא" של הערעור על הכרעת הדין, הא ותו לא. לא נכללו בו נימוקי ערעור לעניין גזר הדין.

רקע

2. ביום 4.10.2010 נמצא כי בוצעו, על ידי המערער או מי מטעמו, עבודות בנייה אסורות, בהיקף של 75 מ"ר, וכן גדרות ושערים, ללא היתר כדין (להלן: "הבנייה").

בגין כך הגישה המשיבה, נגד המערער, ביום 23.12.2010, כתב אישום לבית המשפט לעניינים מקומיים קריית ביאליק. העניין נדון בפני כבוד השופטת ע' וינברגר (תו"ב 38899-12-10). בכתב אישום זה (להלן: "כתב האישום הראשון") נכתב, שהבנייה בוצעה בחלקה 120 בגוש 11145 ברחוב בני תורה 95, רכסים אשר נמצאת במרחב התכנון של הוועדה המקומית לתכנון ולבניה מורדות הכרמל (להלן: "החלקה").

3. במסגרת הדיון בכתב האישום הראשון, הגיעו המשיבה (בכובעה כמאשימה) והמערער (בכובעו כנאשם) להסדר, במסגרתו הודה המערער בעובדות כתב האישום, ונגזר עליו קנס בסך 2,500 ₪, או 25 ימי מאסר תחתיו. כמו כן הוצא צו הריסה לבנייה אשר תוארה בכתב האישום הראשון (להלן: "צו ההריסה" או "הצו"). הצו עוכב למשך 18 חודשים, כדי לתת למערער הזדמנות למצות את הליכי הרישוי ולקבל היתר בנייה. לאחר שלא התקבל היתר בנייה, נכנס

הצו לתוקף ביום 28.9.2013.

3. ביום 24.9.2017, נגד המערער כתב אישום נוסף לבית המשפט לעניינים מקומיים קריית ביאליק (להלן: "כתב האישום השני") אשר נדון, הפעם, בפני כבוד השופטת א' ה' ביטון פרלה (תו"ב 51825-09-17).

כתב האישום השני הוגש, לאחר שקרוב לארבע שנים מעת שהצו נכנס לתוקף, נמצא, בביקורת שנערכה ביום 21.5.2017, במקרקעין הידועים כגוש 11145 חלקה 310 ברחוב בני תורה 95, רכסים, נמצא (לטענת המשיבה) כי צו ההריסה לא קיים, היינו - המערער לא הרס את הבנייה.

כן נמצא, כי בנוסף לבנייה, אשר תוארה בכתב האישום הראשון, בוצעו במקום עבודות בנייה נוספות בלא היתר כדן, של גג מקונסי עץ ומרישי עץ, המחופה בפרספקס קשיח, בשטח של 49 מ"ר מעל משטח בטון מרוצף, ויצירת מרפסת סגורה ומקורה (להלן: "הבנייה הנוספת") לכן כולל כתב האישום שהוגש בתיק דנן, שלושה פרטי אישום; הראשון - אי קיום צו ההריסה שיפוטי; השני - בנייה ללא היתר של תוספת הבנייה והשלשי - שימוש הבמבנה, ללא היתר.

4. לאחר שמיעת ראיות, הורשע המערער, ביום 21.12.2020, בכל העבירות בהן הואשם - אי קיום צו שיפוטי לפי סעיף 210 לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), ביצוע עבודה טעונת היתר בחלקה ללא היתר לפי סעיפים 145(א)(2), 204(א) ו-208 לחוק, ושימוש חורג במקרקעין הטעון היתר ללא היתר לפי סעיפים 145(א)(3), 204(א) ו-208 לחוק.

ביום 7.11.2021, גזר בית משפט קמא על המערער את העונשים הבאים: חודשיים מאסר על תנאי והתנאי הוא, שהמערער לא יבצע במשך שנתיים עבירה של אי קיום צו ויורשע בגינה, קנס בסך 16,000 ₪ או שלושה חודשי מאסר תחתיו וחתימה על התחייבות עצמית בסך 10,000 ₪, להימנע במשך שנתיים מביצוע העבירות שבהן הורשע, יחדיו, או כל אחת בנפרד.

על פסק דינו הנ"ל, של בית משפט קמא, הוגש הערעור שלפנינו.

דין והכרעה

5. לאחר שעיינתי בקפידה בכל החומר אשר בפניי ונתתי דעתי לפסקי דינו של בית משפט קמא ולטענות הצדדים, מצאתי כי דין הערעור, על שני חלקיו, להידחות.

הערעור על ההרשעה

6. על אף שהדברים ידועים מימים ימימה, מוצאת אני לנכון להקדים ולומר, שעל בית המשפט הדין בעניין כלשהו, לתת דעתו **לכל** מכלול הראיות אשר מובא בפניו (ולאי הבאת ראיות שהיה על צד להביא) להסיק מהן את המסקנות העובדתיות הנכונות וליישם עליהן את הוראות החקיקה ואת ההלכות הפסוקות. אכן, כל פרט חשוב, אך בסופו של יום, על בית המשפט לראות מהי המסקנה העולה ממצבור הראיות ומהי התמונה הכוללת אשר הוכחה על פיהן והאם המאשימה עמדה בחובת ההוכחה מוטלת עליה, להוכיח את כל רכיבי העבירה במידה של מעבר לכל ספק סביר.

לטעמי, כך נהג בית משפט קמא, ובדין כך נהג, ואינני רואה עילה להתערב בקביעותיו העובדתיות ו/או המשפטיות ובהרשעה המתחייבת מהן.

זיהוי החלקה

7. טענתו המרכזית של המערער נוגעת לכך שבשני כתבי האישום נרשמו מבספרי חלקה שונים. בכתב האישום הראשון, על פיו ניתן צו ההריסה, נכתב שמספר החלקה הוא **120** בעוד שבכתב האישום השני, נכתב שמספר החלקה הוא **310**. לטענת המערער, ברור מכך, כי מדובר בשתי חלקות שונות באותם מקרקעין וכי טעה בית משפט קמא בכך שקבע שמדובר באותה חלקה, מבלי שהמשיבה הציגה ראיות מספיקות (לדעת המערער) המוכיחות, מעבר לכל ספק סביר, שכך הדבר.

מנגד טוענת המשיבה כי מהראיות שהובאו ברור לחלוטין שמדובר באותה חלקה, וכי השינוי במספור נעשה לאחר הגשת כתב האישום הראשון, כתוצאה משינוי חלוקה שנעשו בקרקע. לטענתה, בכתב האישום השני נכתב מספר החלקה, כפי שהיה נכון למועד בו הוגש כתב האישום השני. המשיבה מצביעה על הכתובת הזוהר, בשני כתבי האישום - רח' בני תורה 95, וטוענת כי מדובר באותה בנייה ובאותו מבנה וכי המערער מנסה להיאחז בפרט טכני כדי להתחמק מעונש.

8. אפתח בכך שאומר (לאחר ששוכנעתי כי אכן מדובר באותה חלקה ובאותה בנייה) כי ראוי היה שהמשיבה תבהיר, כבר בעובדות כתב האישום השני, את השינוי במספרי החלקות ולכל הפחות - תכלול בראיותיה את המסמכים הרלבנטיים, על פיהם שונה המספר, אשר מוכיחים כי שינוי מספרי החלקות הוא תוצאה של תכנית שחלה על המקרקעין בהם נמצאת החלקה (כפי שטענה המשיבה בפניי במהלך הדיון בערעור שהתקיים ביום 9.3.2022) וכי אין מדובר בחלקות שונות או בטעות ברישום מספרי החלקות.

אין מדובר ב"חכמה בדיעבד" אלא בעניין שהיה צריך להיות ברור למאשימה, שהיה ראוי שיובהר בטיעון עובדתי ובמסמכים. לא למותר לציין, כי לשם כתיבת העובדות והכללת המסמכים החומר הראיות, לא נדרש מאמץ מיוחד.

בהקשר לכך אציין כי, בבית משפט קמא, כאשר, במעמד הסיכומים בעל-פה, התברר למאשימה, לראשונה, טיעונו של ב"כ המערער בדבר מספרי החלקה, היא ביקשה להתיר לה להביא ראיות הזמה בעניין זה, אך בית משפט קמא לא התיר זאת.

9. על אף זאת, סבורה כי צדק בית משפט קמא בקבעו, כי די בראיות שהובאו בפניו כדי לשכנע, מעל לכל ספק סביר, כי בשני כתבי האישום מדובר באותה חלקה ובאותה בנייה מקורית, בגינה ניתן צו ההריסה (במסגרת גזר הדין שבאישום הראשון) עליה נוספה הבנייה הנוספת המתוארת בכתב האישום השני וכי הבנייה והעבודות בוצעו על ידי המערער, אשר אף הפר את צו ההריסה.

להלן נימוקיי;

10. בפני בית משפט קמא הייתה מונחת **הודאה מלאה** של המערער בכל המיוחס לו בכתב האישום השני; המערער אישר שהוא הורשע בכתב האישום הראשון ושניתן נגדו צו הריסה, הוא הודה בכך שלא הרס את הבנייה והפר את צו ההריסה השיפוטי שניתן נגדו, במסגרת כתב האישום הראשון וכן הודה בביצוע הבנייה הנוספת.

פרטי ההודאה תואמים את הבנייה המתוארת באישום הראשון, את צו ההריסה ואת תיאור הבנייה הנוספת בכתב האישום השני. מההודאה ומהנסיבות ניכר, כי מדובר בהודאת אמת, העומדת בשני המבחנים - החיצוני והפנימי, הדרושים על מנת שניתן יהיה לסמוך עליה ממצאים.

אפרט ואבהיר את הדברים;

11. בחקירתו במשרדי הוועדה המקומית, מיום 19.6.2017 (סומן כמוצג ת/8 בבית משפט קמא) הודה המערער שהוא לא הרס את הבנייה בגינה הורשע בבית המשפט אותה הוא חוייב להרוס, הודה שהוא לא הוציא "רשיונות" וכן שהוא עושה שימוש במבנה, תוך מתן הסברים שונים הנוגעים למצבו האישי, בתקופה מאז מתן צו ההריסה. דברים אלה הולמים את האמור בדו"ח הפקח ובעדותו.

באזהרה אשר בתחילת החקירה, וכן בגוף החקירה, רשומים פרטים אשר הולמים את כתב האישום הראשון ואת גזר הדין, בהם המערער הודה בתשובותיו. הוא הודה בכך שהיה מודע לכך שבית המשפט גזר עליו **ביום 28.3.2012** (פסק הדין הראשון), שעליו להרוס את הבנייה, **עד ליום 28.9.13**, ככל שלא יוצא היתר ושהוא אף לא הגיש בקשה להיתר בנייה. תאריכים אלה צוינו בהודאה עצמה וכאמור - הם, כמו גם תוכן ההודעה, תואמים במדויק את גזר הדין שניתן נגדו.

לא למותר לציין, כי מספר התיק בו הוגש כתב האישום הראשון - תיק תו"ב 12-10-38899, צוין על ידי החוקר, במפורש, בהודאתו של המערער, ללא שהמערער טען כי אין מדובר באותו תיק ובאותו צו הריסה, אלא בתיק אחר.

12. בנוסף, המערער הודה שהוא אחראי לבנייה הנוספת - בניית "גג עץ עשוי קונסטרוקציה עץ המכופה פרספקס שקוף" בדיוק כפי תיאור הבנייה הנוספת בדו"ח הפקח מיום 21.5.2017 (מוצג ת/1 בבית משפט קמא, להלן: "דו"ח הפקח") בעקבותיו הוגש כתב האישום השני, וכן בכתב האישום השני עצמו.

בנוסף, כאשר נשאל המערער מדוע הוסיף בנייה חדשה, למרות צו ההריסה הקיים טען, כי "**אלו החלפות מפה לפרספקס**", כלומר, נעשתה החלפה של בנייה שאנחנו יודעים שהייתה קיימת בחלקה! הדבר תואם את טענת המשיבה, כי מדובר באותה חלקה, היות שצו ההריסה הוצא על גג מפתח, כפי שנכתב בכתב האישום הראשון (סעיף 1.2.1 במוצג ת/6) ואילו בדו"ח המפקח ובכתב האישום השני נכתב (כאמור) גג מפרספקס (סעיף 1.1 לפרט האישום השני).

זאת ועוד - במהלך גביית הודאת המערער בוועדה, הוצגו בפניו צילומים של הבנייה, כך שברור שהוא התייחס אל הבנייה בה עוסקים שני כתבי האישום, כפי שהעיד המפקח.

13. בחינת ההודאה, הן כשלעצמה והן כמכלול, אל מול העובדות והראיות האחרות, לרבות עדותו של הפקח, מעלה (כאמור) כי מדובר בהודאת אמת. כל האמור יוצר תמונה ברורה, המוכיחה מעל לכל ספק סביר, כי בשני כתבי האישום מדובר באותה חלקה ובאותה בנייה.

לכך יש להוסיף את העובדה שהמערער בחר לשתוק בבית משפט קמא ולא להעיד, ואת המשמעות הראייתית שיש לבחירה זו (אליה אתייחס בהמשך).

14. כנגד כל אלה טוען ב"כ המערער, כי בהודאתו של המערער, בעדותו של המפקח ובשאר הראיות שהובאו בפני בית משפט קמא, אין די כדי להוכיח מעל לכל ספק סביר כי מדובר באותה החלקה. זאת, מאחר שמספרי החלקות בשני כתבי האישום, שונים (כזכור - בכתב האישום הראשון נכתב שמדובר בחלקה 120 בעוד שבכתב האישום השני נכתב שמדובר בחלקה 310). מכך עולה, לשיטתו של ב"כ המערער, כי מדובר בחלקות שונות. מסקנה זו מתחזקת, לדעת ב"כ המערער, מכך, שבכותרת כתב האישום השני נכתב שהמערער מתגורר ב"רח' בני תורה 95/3, רכסים", בעוד שהכתובת בגוף שני כתבי האישום היא בני תורה 95. ב"כ המערער טוען כי יש לראות בכך אינדיקציה נוספת לכך שבאותה כתובת נמצאים מספר מגרשים.

לא כך הדבר; כתובת הבנייה, בשני כתבי האישום היא אותה כתובת. בין אם המספר 3 מציין מגרש בתוך החלקה, בין אם הוא מציין מספר כניסה ובין אם יש לו משמעות אחרת או שהוא נכתב בטעות, אין לכך כל רלבנטיות.

15. על פי ההלכה, במשפט פלילי, על המאשימה להביא בפני בית המשפט ראיות אשר יש בהן כדי להוכיח את אשמתו של נאשם, מעל לכל ספק סביר ואין היא חייבת להביא את כל הראיות שניתן להביא. ראו בעניין זה, דברים שנאמרו בע"פ 37/07 פרג נ' מדינת ישראל (10.3.2008), לפיהם: "... אין הרשות החוקרת חייבת לאסוף - ואין התביעה חייבת להציג - את כל הראיות הקיימות במקרה פלוני, וניתן להסתפק בראיות המספיקות לשם הרשעה במידה הנדרשת בפלילים (ע"פ 4384/93 אילן מליקר נ' מדינת ישראל פסקה 6 (25.5.94); ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל בפסקה ז(2) (18.5.06))."

לגבי אפשרויות שונות לזיהוי מקרקעין, ראו רע"פ 5856/15 בשר נ' מדינת ישראל (3.9.2015) שם העלה

הסנגור את השאלה, האם במקרה בו מפקח מזהה מקרקעין לפי תצלומי אוויר ומגיע אליהם, קיימת חובה על המדינה להגיש את התצלומים כראיה בתיק, על מנת להוכיח כי המפקח אמנם הגיע למקרקעין מושא כתב האישום וזיהה אותם. מדברי כבוד השופט ג'ובראן עולה, כי לעיתים די בכך שהערכאה הדיונית נתנה אמון במפקח, כדי שניתן יהיה לקבוע כי המקרקעין זהו בוודאות וכך אמר: "שתי הערכאות הקודמות הגיעו למסקנה מנומקת כי עדותו של המפקח מהימנה וכי המקרקעין זהו כראוי, וזאת מבלי שצורפו תצלומי האוויר כראיה, ואיני מוצא מקום להתערבות בהכרעה זו".

בהקשר לכך יש לציין גם את בקשת המשיבה בפני בית משפט קמא (לאחר שנשמעו סיכומי הצדדים) להביא ראיית הזמה בעניין מספרי החלקות, בקשה לה התנגד ב"כ המערער ונראה שלא בכדי.

16. כאמור - בית משפט קמא סמך את ההרשעה גם על הודאתו של המערער בפני המפקח, אשר הוגשה בהסכמה ונמצאה (כפי המפורט לעיל) כהודאת אמת.

עדותו של המפקח, בה בית משפט קמא נתן אמון, מהווה את ה"דבר מה", הנחוץ להודאת נאשם. יש לזכור שמעדותו של המפקח עולה בבירור, שהוא ביקר באתר הבנייה וזיהה שמדובר באותה חלקה ובאותה בנייה, ובמהלך עדותו הוגשו ראיות נוספות וביניהן צילומי הבנייה ותצלומי אוויר.

17. דבר מה ניתן למצוא גם בהימנעות הנאשם מלהעיד בבית המשפט. ראו פירוט ההלכה והשיקולים על ידי כבוד השופט ארבל, ברע"פ 4142/04 מילשטיין נ' התובע הצבאי פ"ד סב(1) 378 (2006) (להלן: "**עניין מילשטיין**").

כבוד השופט ארבל, אשר כתבה את דעת הרוב, סקרה את הסכנה של הרשעות שווא, הנובעות מהסתמכות על הודאת חוץ של נאשם, כראיה בלעדית, ואת "מדרג החיזוקים" השונים הנדרשים בדין. בסופו של דבר קבעה כבוד השופט ארבל כי הימנעות נאשם מלהעיד במשפטו יכולה לשמש כ"דבר מה", אבל גם כי מדיניות משפטית נאותה מחייבת להיזהר בכך ולקבוע כי, ככלל, לא תהווה שתיקת הנאשם בביהמ"ש "דבר מה נוסף" וזאת מנימוקים שונים שפורטו על ידה ושאינן צורך לחזור עליהם כאן.

כאמור, סבורה אני, כי הודאת המערער היא בעלת משקל פנימי גבוה דיו, כך שהיא עומדת בפני עצמה; הנסיבות החיצוניות להודאה והאמור בהודאה עצמה (כפי שפורט לעיל) שוללים, ברמת וודאות שמעל לספק סביר, את האפשרות שמא המערער פעל מתוך לחץ חיצוני או "פנימי" אשר הביא אותו לידי כך שבפני המפקח הוא יטול על עצמו אחריות לביצוע מעשה שלא עשה, ובכלל זה - אחריות להפרת צו הריסה שיפוטי.

18. די בהלימה שבין הודאתו של המערער לבין שני כתבי האישום וצו ההריסה, כדי להוות "דבר מה נוסף", ובוודאי שניסיונו המקצועי של המפקח, ביקוריו במקום, תמונות הבנייה שצולמו על ידו, כדי להוות "דבר מה" נוסף.

כל האמור לעיל, מהווה את "היש", אשר הימנעות הנאשם ממתינות עדות בבית המשפט, מחזקת אותו.

בהזדמנות זאת אציין את טענת המערער, לפיה שגה בית משפט קמא בכך שקיבל את מדידות הבנייה, אשר נערכו על ידי המפקח שכן המפקח אינו מודד מוסמך כנדרש בסעיף 3 לפקודת המדידות. אומר, בתכלית הקיצור, כי אין כל ממש טענה זאת, נוכח סעיף 206(א)(3) לחוק, אשר מסמיך את המפקח, בין היתר "לערוך בדיקות או מדידות או ליטול דוגמאות לשם בדיקה וכן להורות על מסירת דוגמאות לבדיקת מעבדה או על שמירתן לתקופה שורה, או לנהוג בהן בדרך אחרת".

19. וכעת מגיעים אנו אל שתיקתו של המערער בבית המשפט.

סעיף 162(א) **לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982**, קובע כי הימנעות נאשם מלהעיד עשויה לשמש **חיזוק, ואף סיוע**, לראיות התביעה.

20. משהביאה המאשימה את ראיותיה, ובכללן -עברה החובה אל המערער להביא ראיותיו.

שתיקת המערער, אל מול ראיות התביעה ובכללן דו"ח המפקח ועדותו בבית המשפט ושתיקתו במיוחד אל מול הודאתו בחקירתו (כפי שפורטה לעיל) ולאור טענת בא כוחו לפיה מדובר בחלקה אחרת ובבנייה אחרת, היא **שתיקה רועמת**; כאמור - המערער הודה בחקירתו שהוא הפר צו הריסה שניתן נגדו בהליך קודם בו הורשע (המתייחס לבנייה שבנה, ללא היתר, ברח' בני התורה 95 ברכסים) ושהוא הוסיף תוספת לבנייה היא.

ככל שרצה המערער לטעון שבהודאתו הוא התייחס להרשעה קודמת בה הורשע לגבי בנייה **אחרת** שהוא בנה, או לצו הריסה **אחר** שניתן נגד בנייה שהוא בנה ושלא קויים על ידו, (זאת - על אף שמספר התיק הקודם והתאריכים המתאימים נרשמו בהודאתו) - היה עליו להעיד ולומר **לאיזו בנייה ולאיזה צו הוא התכוון בהודאתו** (אם לא לבנייה עליה רשם הפקח את הדו"ח על פי הוגש כתב האישום השני, לגביו העיד המפקח ונחקר). משלא עשה כן, שתיקתו מהווה חיזוק משמעותי לטענת המשיבה, לפיה מדובר באותה בנייה ובאותו צו.

המסקנה **היחידה** המתבקשת משתיקתו היא, כי אכן מדובר באותה בנייה וכי אין לו כל מענה לאישומים המופנים כלפיו בכתב האישום השני ואשר אליהם מתייחסת הודאתו בחקירה. לא למותר לציין, כאן, כי בטיעוני טען המערער כי "אין להשיב לאשמה", טענה שנדחתה על ידי בית משפט קמא, **ועדיין בחר שלא להעיד**, דבר אשר רק מקנה יתר תוקף לשתיקתו.

21. לא למותר להזכיר, כאן, גם את הלכת "זרקא" הידועה - ע"פ 28/49 זרקא נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל, פ"ד ד 504, 530-529 (1950), אשר קבעה כי על אף ש"חובת הראיה" (היא - במשפט הפלילי - "נטל השכנוע"), היינו - החובה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר, מוטלת על המאשימה, מתחילת המשפט ועד סופו, הרי במהלך המשפט קיימת חובה שנייה, שדרגתה פחותה, היא "חובת ההוכחה" - החובה להביא עדות.

נקבע, כי החובה להביא עדות ("חובת ההוכחה") עוברת אל הנאשם לאחר שהמאשימה הביאה ראיות

המספיקות, לכאורה, כדי הוכחת האשמה. בשלב זה, עוברת אל הנאשם החובה להמציא ראיות מצדו. לא למותר להדגיש, כי, בסופו של דבר על בית המשפט לבחון, כמובן, את כל הראיות שהובאו ולקבוע, על פיהן, אם המאשימה עמדה בחובתה להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר, אולם אין לומר שעל נאשם אין מוטלת חובה כלשהי להביא ראיות (כן ראו: דנ"א 1516/95 מרום נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נב(2) 813 (1998) פסקה 18; ע"פ 1656/16 דוידוביץ נ' מדינת ישראל (20.3.2017) פסקה 63).

22. בשאר טענותיו של ב"כ המערער לגבי מסמכים שהגישה המשיבה, וביניהם מפה שהוגשה מאתר המפות הממשלתי, אשר טען כי אין מדובר במסמכים מקוריים וכיוצ"ב, לא מצאתי כל ממש וממילא, גם ללא מסמכים אלה, אשמתו של המערער הוכחה מעל לכל ספק סביר.

בסופו של יום, גם אם נפלו אי אלו פגמים בהתנהלות המשיבה, ובראיותיה, עדיין הכלל הנהוג במערכת המשפט הישראלית הוא "כלל הראיה הטובה ביותר". ראו ע"פ 4384/93 מליקר נ' מדינת ישראל (25.5.1994) שם צוין, כי: "ולא למיותר יהיה להזכיר כי הטענה החוזרת ונשנית בהקשר זה, כי על התביעה להוכיח את המוטל עליה באמצעות ה'ראיה המכסימלית', לאמור: באמצעות הראיה הטובה ביותר שניתן להשיגה, באופן שראיה ב'רמה נמוכה' הימנה לא תספק - הינה נטולת בסיס. על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב"ראיה מספקת" ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג 'טובה' הימנה".

על כן, ובהתחשב בראיות שהובאו (ושלא הובאו), אני סבורה כי המשיבה הציבה תשתית ראיתית מספיקה להראות כי מדובר באותה חלקה ובאותה בנייה, למרות מספרי החלקה השונים.

23. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה את הערעור על ההרשעה.

הערעור על גזר הדין

24. כאמור, לא פורטו נימוקים נגד גזר הדין ורק נטען כי ביטולו הוא "פועל יוצא" של ביטול ההרשעה, אולם אציין את הלכה הידועה לפיה ערכאת הערעור איננה גוזרת מחדש את עונשו של הנאשם, אלא בוחנת האם העונש שנגזר בערכאה הדיונית הוא סביר או האם הוא סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה בנסיבות העניין, והאם נפלה בו טעות מהותית. הלכה זו חלה גם לאחר תיקון 113 (ראו: ע"פ 7430/13 טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.2014)).

כאמור - ב"כ המערער לא הצביע בפניי על טעות כלשהי שנפלה בגזר דינו של בית משפט קמא ולא הביא בפניי נימוק כלשהו אשר יש בו כדי להצדיק התערבות בגזר דין זה.

לגופו של עניין, גזר הדין אינו חמור כלל וכלל. בית משפט קמא התחשב לקולה בנסיבותיו האישיות של המערער, אשר הביאו אותו, על פי הנתען, לבנות ללא היתר והציב את גובה הקנס מעט מעל לרף התחתון של מתחם העונש ההולם שנקבע על ידו, שהוא מתחם הולם את נסיבות העבירה, במיוחד כאשר זאת אינה העבירה הראשונה של

המערער מסוג זה אשר הוא הורשע בביצועה.

25. לאור כל האמור לעיל, אני דוחה הערעור על שני חלקיו.

המערער ישלם למשיבה הוצאות הערעור בסך 5,000 ₪.

ההוצאות ישולמו בתוך 30 ימים מקבלת פסק דין זה אצל ב"כ המערער, שאם לא כן יישאו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד לתשלום המלא בפועל.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיק.

ניתן היום, ה' ניסן תשפ"ב, 06 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.